

Arrest

nr. 118 174 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 15 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar voogd, bijgestaan door advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 augustus 2013 een aanvraag in in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn hoedanigheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan de heer (..), in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten (..) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

X Artikel 7, alinéa 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat er in het verleden reeds een beslissing werd genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene kwam op 05/03/2013 aan in België en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. De asielaanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft op 31/07/2013 de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de status van subsidiaire bescherming geweigerd. De aangehaalde motieven werden verworpen. Er werd geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot en met 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 22/08/2013 zijn aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van bovenvernoemde wet en artikel 110 septies van bovenvernoemd koninklijk besluit werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 25/09/2013.

Tijdens dit verhoor verklaarde betrokkene dat sinds de dood van zijn vader niets meer hetzelfde was. Hij leefde op straat. Er was niemand meer die hem kon helpen of steunen. Om te kunnen eten moest hij in de omgeving van het station rondhangen om wagens te laden en zo een centje te verdienen om te kunnen eten. Sinds zijn vader dood is heeft zijn stiefvader alles van hem afgepakt. Zijn vader had een motorfiets en deze heeft de stiefvader afgenomen. Hij kreeg geen eten meer van hem. Zijn stiefvader heeft alles afgenomen. Hij sliep op de markt, had geen huis meer en ging niet naar school. Betrokkene speelde voetbal op straat. Tijdens de ramadan was het in N' zérékoré ook gevaarlijk. Er waren altijd gevechten tussen de Malinke en de Gerse. Gezien betrokkene op straat leefde was de situatie voor hem uiterst gevaarlijk. Daarom besloot hij naar België te komen. Hierop werd aan betrokkene gevraagd om zijn leefsituatie in Conakry te omschrijven gelet op het feit hij tijdens zijn asielaanvraag ook gesteld had tot zijn vertrek naar België in Conakry te hebben gewoond. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij een zekere Mamadou leerde kennen, wiens vader een visser was. Betrokkene kon voor hem werken. Betrokkene verkocht de vis die Mamadou's vader binnenhaalde met zijn boot. Zo leerde betrokkene Mevrouw Cathy kennen die hem uiteindelijk naar België bracht. Op de vraag of hij nog iets wenste toe te voegen antwoordde betrokkene negatief. Betrokkene geeft verder nog een foto af van enerzijds zijn moeder en zijn zusje en anderzijds van zijn vriend.

In eerste instantie kan men stellen dat de aanvraag voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende volledig steunt op verklaringen en er geen enkel objectief element is dat moet toelaten deze aanvraag te staven en/of de beschikbare informatie te bevestigen.

De verklaringen van betrokkene aangaande de vermeende problemen in Guinée werden reeds uitvoerig en grondig onderzocht door de compétente asielinstantie doch verworpen.

Ook nu legt betrokkene geen bewijskrachtige documenten voor die een begin van bewijs kunnen vormen voor zijn verklaringen. Er worden hierbij ook geen nieuwe objectieve elementen toegevoegd die de geloofwaardigheid van deze verklaringen, des te meer rekening houdend met hetgeen de asielinstanties hieromtrent in het verleden reeds beslist hebben, in een ander daglicht kan plaatsen. Er wordt nog steeds geen overlijdensakte voorgelegd van de vader. Dat betrokkene problemen zou hebben met zijn stiefvader is nog steeds slechts een verklaring en zijn feiten tot op heden niet door betrokkene bewezen. De foto's die betrokkene voorlegt veranderen niets aan dit gegeven en hebben geen toegevoegde waarde.

Dat betrokkene daarnaast ook stelt tijdens zijn asielaanvraag gelogen te hebben, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede en laat op zijn minst toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

Tijdens zijn gehoor op 25/09/2013, heeft betrokkene immers gesteld dat zijn verklaring betreffende het gestolen beeldje en het hele verhaal daarrond niet waar is. Mevrouw Cathy, die hem naar België bracht, zou het verhaal zo opgedragen hebben. Let wel, voornoemde heeft betrokkene pas aan het einde

gezegd en dit pas nadat zijn voogd hem hierop heeft gewezen. Door de interviewer van bureau MINTEH werd meermaals de vraag gesteld of betrokkene nog iets toe te voegen had aan zijn verklaring. Ook van zijn eerdere verklaring als zou zijn oom langs moederszijde een grand hebben afgenomen die hij had geërfd van zijn vader alsook dat deze hem zou bedreigd hebben indien hij zijn grondrecht niet afstond, was evenmin nog sprake.

Rekening houdend met bovenstaande en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men dan ook niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Guinée.

Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familie van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de programmwet van 24 december 2002). Tot op heden tonen deze opsporingen niet aan dat betrokkene om bovenvernoemde redenen, feiten tot op heden niet bewezen, niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Guinée. Bovenstaande verklaringen laten niet toe te stellen dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België betreft. Bovendien stelt artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Niets laat toe op heden dit principe in twijfel te trekken. De simpele verklaring als zou betrokkene sinds zijn aankomst geen contact meer hebben met zijn moeder, voldoet hier niet en betekent geenszins dat daarom een terugkeer naar Guinée niet mogelijk zou zijn en/of dat aan betrokkene om die reden een machtiging tot verblijf in België moet worden toegestaan.

Betrokkene toonde tijdens het gehoor op bureau MINTEH een sms op zijn gsm die hij zou ontvangen hebben van zijn jeugdvriend Faliko. Hij stelde sinds zijn vertrek geen contact meer te hebben met zijn moeder maar wel met Faliko, aan wie hij informatie zou hebben gevraagd aangaande zijn moeder. Deze stuurde hem een antwoord: "Mon ami le quartier ou ta maman résidait (roya jameïque) c'est là ou ya eu beaucoup de morts pour le moment aucune information de ta maman même chez nous été incendie heusement tu n'était pas labà si non tu risquais ta vie. Vaut mieux rester où tu es. Courage. Je dois allé au village et il n'y a pas de resseau labà pour me rejoindre. du courage...". Sindsdien zou betrokkene nog gepoogd hebben Faliko te bellen maar hij zou hem niet meer kunnen bereiken. Aan dit bericht kan opnieuw geen enkele bewijswaarde worden gehecht, noch kan de authenticiteit of echtheid ervan worden nagegaan.

Rekening houdend met de actuele informatie waarover wij beschikken zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat de moeder en/of de stiefvader van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene naar hun bescheiden vermogen op te vangen zoals dit in het verleden gebeurde. Alle bovenvernoemde redenen (feiten overigens tot op heden niet bewezen) verantwoorden geenszins het migratieproject van betrokkene naar België.

Conform artikel 110decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011, dient de voogd of betrokkene stappen te ondernemen om zijn identiteit te bewijzen aan de hand van officiële documenten. Zoals het CGSV ook gesteld heeft in haar beslissing is betrokkene ook nu niet in het bezit van documenten die zijn identiteit, oorsprong, verhaal en reisroute kunnen ondersteunen. Het uitgevoerde leeftijdsonderzoek en haar resultaat laten in het licht van bovenstaande toe met de nodige omzichtigheid te werk te gaan.

Dat betrokkene hier naar school gaat, het goed doet op school en hij niet terug wil naar Guinée, geven hem niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene naar Guinée voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn moeder en familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op wegens gebrek aan belang. De verwerende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij in casu dus niet over een discretionaire maar wel over een gebonden bevoegdheid beschikt.

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden akte een bevel tot terugbrenging betreft waarbij tevens een beslissing wordt genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg de bestreden

akte verder strekt dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De exceptie wordt om deze reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"Schending van het artikel. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;
Schending van artikel 61/14 Vreemdelingenwet ;
Schending van de rechten van het kind ;
Manifeste beoordelingsfout.*

3.1.

*De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht de volgende redenen :
"(...)"*

3.2.

*In de bestreden beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar:
de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal ;
de verklaringen van de verzoeker tijdens het gehoor op datum van 25/09/2013 ;
het resultaat van het leeftijdsonderzoek ;
teneinde te menen te kunnen concluderen dat de duurzame oplossing voor de verzoeker bestaat uit een terugkeer naar Guinee en een hereniging met zijn gezinsleden.*

3.2.1.

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet"*
(Zie het artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn.

Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

- 3.2.2.

De verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn moeilijke familiale situatie, meer bepaald dat hij na het overlijden van zijn vader werd verstoten door zijn stiefvader, niet meer naar school is kunnen gaan en zelf moest instaan voor zijn levensonderhoud.

De verzoeker leefde op straat en leverde dagelijks een gevecht teneinde te kunnen overleven.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald:

"De verklaringen van betrokkene aangaande de vermeende problemen in Guinee werden reeds uitvoerig en grondig onderzocht door de competente asielinstantie doch verworpen."

Er dient echter vastgesteld te worden dat de asielaanvraag van de verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen omwille van het feit dat de motieven voor de verzoekers asielaanvraag niet kaderen binnen de criteria van de Conventie van Genève en geenszins omwille van het feit dat het Commissariaat-generaal de verklaringen van de verzoeker niet bewezen acht.

"Dès lors, vos déclarations ne permettent pas de lier la crainte que vous invoquez à l'un des critères de la Convention de Genève. Ces faits relèvent du droit commun; ils ne peuvent dès lors être rattachés à l'un des critères prévus par l'art 1er, par. A, al. 2 de la Convention susmentionnée."

(Zie het stuk 3, beslissing Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 31/07/2013)

Het gegeven dat het Commissariaat-generaal beslist om aan de verzoeker evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, impliceert niet dat de 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet zich in Guinee situeert.

De noodzaak om aan een minderjarige een verblijfsmachtiging af te leveren omwille van het feit dat de duurzame oplossing zich niet in het land van herkomst situeert is immers ruimer dan de noodzaak tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal zich niet uitgesproken omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker.

Het Commissariaat-generaal heeft slechts vastgesteld:

"En effet, vous n'apportez aucun document qui pourrait confirmer les problèmes que vous affirmez avoir rencontrés dans votre pays. De plus, bien que vous affirmiez être mineur et ne pas avoir un responsable qui pourrait s'occuper de vous en Guinée, vous précisez que, sans le vol de la statuette, vous ne seriez pas parti de votre pays."

Nu de verzoeker toegeeft dat het verhaal aangaande het gestolen beeldje niet op waarheid berust, doch dat hem door mevrouw Cathy werd opgedragen een dergelijke aanvullend verhaal naar voren te brengen, moge duidelijk zijn dat louter de moeilijke familiale situatie, de verstoting door zijn stiefvader, en de daarop volgende uiterst moeilijke levensomstandigheden waarin de verzoeker zich bevond, de reden van zijn vlucht uit Guinee is.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet op redelijke wijze de beslissing van het Commissariaat-generaal inroepen teneinde te kunnen stellen dat de verklaringen van de verzoeker omtrent zijn familiale situatie en zijn levensomstandigheden in Guinee leugenachtig zouden zijn. Het Commissariaat-generaal, het weze herhaald, heeft zich immers hieromtrent niet uitgesproken.

- 3.2.3.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gewezen op het uitgevoerde leeftijdsonderzoek en het resultaat hiervan teneinde te concluderen dat met de nodige omzichtigheid te werk dient gegaan te worden.

Met enige omzichtigheid te werk gaan betekent dat de verzoeker niet blindelings mag vertrouwd worden, maar impliceert niet dat de verzoeker niet kan/mag genieten van het voordeel van de twijfel (cf. infra).

- 3.2.4.

De beschrijving die de verzoeker geeft aangaande zijn familiale situatie en zijn levensomstandigheden kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

De verklaringen van de verzoeker tonen aan dat voor hem een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Guinee.

Immers, het is net het gebrek aan adequate opvang en verzorging, het gebrek aan scholing en het gebrek aan ouderliefde die hem zijn land van herkomst deden ontvluchten.

Hoe kan de Dienst Vreemdelingenzaken dan concluderen dat "er geen zwaarwegende gronde om aan te nemen dat de moeder en/of stiefvader van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene naar hun bescheiden vermogen op te vangen zoals dit in het verleden gebeurde."

Op welke gronden baseert de Dienst Vreemdelingenzaken zich dat de verzoeker effectief - zonder enige gereede twijfel - voor zijn vertrek naar België werd opgevangen door zijn moeder en stiefvader.

De Dienst Vreemdelingenzaken vindt hiervoor geen bevestiging in de verklaringen van de verzoeker. Evenmin kan de Dienst Vreemdelingenzaken voor deze veronderstelling bevestiging terugvinden in de beslissing van het Commissariaat-generaal (waarnaar zij ten overvloede doch totaal niet dienstig naar verwijst).

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing. Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

- 3.2.5.

In de bestreden beslissing wordt de voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin overeenkomstig artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet aangehaald.

Echter, kan er in alle redelijkheid en zonder enige twijfel vastgesteld worden dat de verzoeker voor zijn vertrek naar België deel uitmaakte van een gezinscel?

Opnieuw is het antwoord hierop negatief. Geen enkele objectief element uit het dossier van de verzoeker geeft zekerheid hieromtrent.

Het feit dat de verzoeker zelfs geen contact meer heeft gehad met zijn moeder en zijn zus sinds hij zijn land van herkomst is ontvlucht, bevestigt het tegendeel, dat er in Guinee geen gezin wacht op de verzoeker.

- 3.2.6.

Er kan tevens worden verwezen naar het verslag dat werd opgemaakt tijdens de verzoekers verblijf in het observatie- en oriëntatiecentrum te Steenokkerzeel (stuk 4).

"Voorlopig heeft [C.] niet de mogelijkheid om zijn familie te contacteren in Guinee."

"De reden dat [C.] naar België kwam, was om te kunnen studeren. Wat er op duidt dat er misschien eerder in de richting van de omzendbrief moet gedacht worden ipv een asielprocedure te blijven volgen."

"... zijn vader overleed in 8/2011...

(...)

[C.] geeft aan dat zijn moeder een handicap heeft, maar hij kan niet goed uitleggen wat de handicap is. Hij geeft aan dat ze last heeft van 'tension'. Ze zou een keer gevallen zijn en nadien had ze moeite met dingen vasthouden, eenzijdig had ze problemen. Uit hetgeen wat [C.] verteld zou je kunnen afleiden dat zijn moeder een CVA heeft gehad, maar zelf kent hij de benaming van de ziekte niet. Zijn moeder neemt hier medicatie voor."

"... Maar na het overlijden van zijn vader, is hij niet meer naar school kunnen gaan."

"Nadat zijn moeder een aantal maanden hertrouwd was is hij thuis weggegaan. Dit was eind 2012. Van zijn stiefvader mocht hij niet meer naar school gaan. Hij wou dat Cisse op het land ging werken. Maar dit zag hij echter niet zitten, hij wou naar school gaan."

Hij ging bij een vriend wonen in Zerekore. Hij moest het ouderlijke huis verlaten omdat hij niet op het land wou werken. Zijn moeder kon hem niet helpen. Om wat geld te verdienen hielp hij op dinsdagen met het laden van bananen op een wagen dat getransporteerd werd naar Conakry...."

"Hij gaf op 9/04 aan al een vijftal maanden geen contact met zijn moeder en zusje gehad te hebben en dat stelt hem triest. Hij probeert via een vriend met hen in contact te geraken."

Nogmaals, uit deze verklaringen kan geenszins geconcludeerd worden dat opvang en verzorging gegarandeerd wordt bij de verzoekers terugkeer naar Guinee.

3.2.7.

De duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt ».

Ofschoon dit principe niet in het I.V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie de Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

In de bestreden beslissing wordt bovendien op onafdoende wijze rekening gehouden met de rechten van het kind zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag:

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind, stabiliteit die de verzoeker eindelijk, na het overlijden van zijn vader, terug gevonden heeft.

De scholing van het kind draagt bij tot deze stabiliteit.

De Dienst Vreemdelingenzaken treedt minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

- 3.2.8.

In de Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005 staat dat het Bureau Minderjarigen de gezinssituatie van de niet-begeleide minderjarige zowel in het buitenland als in België probeert te achterhalen, om een duurzame oplossing te vinden.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan echter op heden niet in alle redelijkheid bepalen dat de gezinssituatie van de verzoeker in Guinee er in bestaat 'het vormen van een gezin met zijn moeder en zijn zusje aangezien geen enkel element in het dossier hieromtrent enige zekerheid biedt!

Met het oog op het achterhalen van de gezinssituatie van de verzoeker in zijn land van herkomst, diende de Dienst Vreemdelingenzaken te wachten op antwoorden op vragen zoals er zijn (1) kunnen de familieleden opgespoord worden en (2) kan opnieuw contact gemaakt worden tussen de verzoeker en zijn familieleden.

Een praktische vraag betreft eveneens de mogelijkheid om een paspoort te bekomen teneinde een terugreis mogelijk te maken.

Een antwoord op deze vragen is essentieel teneinde te bepalen wat de duurzame oplossing in hoofdte van de verzoeker is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter een antwoord op deze vragen niet afgewacht, meer zelfs, deze vragen werden niet gesteld.

3.3.

Naast het feit dat een terugkeer naar Guinee geenszins de duurzame oplossing is in hoofde van de verzoeker, dient opgemerkt te worden dat het voor de verzoeker eveneens praktisch onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst:

"Il me revient de constater que le service consulaire de l'Ambassade de la République de Guinée à Bruxelles reçoit régulièrement des demandes d'établissement de passeports, de pièces d'identité, d'extrait d'acte de naissance, en faveur de concitoyens résidant dans les pays du Bénélux.

L'Ambassade de la République de Guinée tient à préciser à tous les demandeurs concernés, qu'elle n'est pas habilitée à délivrer de tels documents. Ceux-ci ne sont établis qu'en Guinée par les instances compétentes en la matière.

L'Ambassade de la République de Guinée sait compter sur la compréhension habituelle de concitoyens résidant dans les pays du Bénélux."

(Zie het stuk 5, attest van de Ambassade van Guinee, dd. 10 oktober 2013)

De verzoeker kan aldus geen paspoort bekomen bij de ambassade van zijn herkomstland teneinde terug te reizen naar Guinee.

Bij gebrek aan een paspoort zal de verzoeker evenmin een beroep kunnen doen op de programma's van IOM.

3.4.

De motivatie in de bestreden beslissing is niet draagkrachtig teneinde in alle redelijkheid en zonder enige twijfel te kunnen oordelen dat de duurzame oplossing in hoofde van de verzoeker zou bestaan in een terugkeer naar Guinee. De motivatie vindt geen steun in de verzoekers verklaringen, noch in de beslissing van het Commissariaat-generaal, noch in het verslag opgesteld tijdens zijn verblijf in het observatie- en oriëntatiecentrum te Steenokkerzeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de materiële motiveringsplicht, alsook het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

[...]

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
 - hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
 - hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;*
- [...]*”

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
 - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

3.6. De bestreden beslissing bevat twee luiken. Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te blijven en met name noch in het bezit is van een paspoort noch van een visum. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onderdanen zijn van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Er wordt in se besloten geen machtiging tot verblijf toe te kennen, omdat verweerder van oordeel is dat een duurzame oplossing voor de minderjarige bestaat in een hereniging met zijn familie in het land waar hij vandaan komt.

3.7. De bestreden beslissing strekt er dus toe de eenheid van het gezin te vrijwaren door de duurzame oplossing te situeren in het land van oorsprong waar verzoekers moeder woont en leeft. Verzoeker ziet het anders en ziet een duurzame oplossing voor zichzelf in België. Ter ondersteuning hiervoor wijst hij op het feit dat hij een slecht contact heeft met zijn stiefvader en de daaruit voortvloeiende slechte levensomstandigheden.

3.8. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift volhardt in haar verklaringen omtrent haar moeilijke familiale situatie, maar met dergelijke volharding weerlegt zij geenszins de vaststelling dat alle verklaringen die zij dienaangaande heeft afgelegd gebaseerd zijn op loutere beweringen die met geen enkel concreet gegeven onderbouwd worden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert is de bestreden beslissing bovendien niet enkel gebaseerd op de motivering dat het Commissariaat-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij heeft afgewezen. Daargelaten de kritiek van de verzoekende partij op dit onderdeel van de bestreden beslissing dient vastgesteld dat de bestreden beslissing nog verder motiveert en dat deze motivering als determinerend kan worden beschouwd in die zin dat zij voldoet om de bestreden beslissing te schragen. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven, waaruit blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht

aan de door de verzoekende partij aangehaalde feiten: *“Ook nu legt betrokkene geen bewijskrachtige documenten voor die een begin van bewijs kunnen vormen voor zijn verklaringen. Er worden hierbij ook geen nieuwe objectieve elementen toegevoegd die de geloofwaardigheid van deze verklaringen, des te meer rekening houdend met hetgeen de asielinstanties hieromtrent in het verleden reeds beslist hebben, in een ander daglicht kan plaatsen. Er wordt nog steeds geen overlijdensakte voorgelegd van de vader. Dat betrokkene problemen zou hebben met zijn stiefvader is nog steeds slechts een verklaring en zijn feiten tot op heden niet door betrokkene bewezen. De foto's die betrokkene voorlegt veranderen niets aan dit gegeven en hebben geen toegevoegde waarde. Dat betrokkene daarnaast ook stelt tijdens zijn asielaanvraag gelogen te hebben, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede en laat op zijn minst toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.”* en *“Ook van zijn eerdere verklaring als zou zijn oom langs moederszijde een grond hebben afgenomen die hij had geërfd van zijn vader alsook dat deze hem zou bedreigd hebben indien hij zijn grondrecht niet afstond, was evenmin nog sprake.”* Het geheel van de vaststellingen, met name de incorrecte verklaringen van de verzoekende partij over haar leeftijd, dat zij ook gelogen heeft over haar asielmotieven, dat zij voorts geen enkel objectief element aanbrengt waaruit de waarachtigheid van haar verklaringen aangaande haar problemen met haar stiefvader blijkt en dat zij evenmin bewijs bijbrengt van de dood van haar vader, doet de verwerende partij terecht de geloofwaardigheid van de beweringen van de verzoekende partij als zou zij in het land van herkomst niet bij haar familie terecht kunnen, in twijfel trekken.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande het leeftijdsonderzoek en haar stelling dat dit niet impliceert dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden ontnomen, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Het is immers het geheel van de vaststellingen dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op de helling heeft gezet. Verzoekende partij blijft voor het overige hameren op haar verklaringen doch zoals hierboven reeds gesteld, heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze deze verklaringen in twijfel getrokken en geoordeeld dat de duurzame oplossing bestaat in de hereniging met haar familie in het land van herkomst.

3.9. Waar de verzoekende partij er weerom op wijst dat zij geen contact meer heeft met haar familie in het land van herkomst dient nogmaals gesteld dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat dit loutere verklaringen betreffen die dus niet toelaten te besluiten dat een terugkeer naar Guinee niet mogelijk is. De Raad merkt voorts op dat de verwijzing naar de verklaringen van de verzoekende partij in het verslag dat werd opgemaakt tijdens haar verblijf in het observatie- en oriëntatiecentrum te Steenokkerzeel geenszins vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, aangezien dit opnieuw de verklaringen zijn van de verzoekende partij die zij herhaalt en waarbij zij geen enkel objectief element aanbrengt dat de waarachtigheid ervan kan onderbouwen.

3.10. De Raad wijst erop dat uit artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang wordt gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing die ertoe strekt verzoeker te herenigen met zijn moeder in het land van oorsprong kan worden beschouwd als zijnde een handeling die strijdig is met het belang van het kind of waarbij het belang van het kind niet in overweging wordt genomen zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het vereist.

3.11. Uit artikel 110sexies van het Vreemdelingenbesluit volgt voorts:

“De aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt, overeenkomstig artikel 61/15, tweede lid, ingediend en moet de volgende gegevens bevatten :

1° de naam, de voornaam, het telefoonnummer of het GSM-nummer, het faxnummer of e-mail en de gekozen woonplaats van de voogd;

2° de naam, de voornaam, de geboorteplaats en de geboortedatum, de nationaliteit, eventueel het dossiernummer van DVZ, de woonstkeuze van de N.B.M.V. en het adres van de « N.B.M.V. »;

3° een kopie van het nationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Indien de « N.B.M.V. » niet in het bezit is van een paspoort, verbindt de voogd zich ertoe om de vereiste stappen te ondernemen om de afgifte van dit document te verkrijgen;

4° elk bewijskrachtig document dat de waarachtigheid van de elementen waarnaar in de aanvraag verwezen wordt, aantoot;

5° het adres waarnaar de Minister of diens gemachtigde de oproep voor het verhoor moet sturen.

6° de vraag om bijstand van een tolk en de vermelding van de taal;

7° de stappen welke de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong of in het gastland en de bekomen resultaten.”

De aanvraag dient dus elk bewijskrachtig document te bevatten dat de waarachtigheid van de elementen waarnaar in de aanvraag verwezen wordt, aantoonst. Voorts dient de aanvraag de stappen te vermelden die de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong en de resultaten daarvan.

3.12. Uit artikel 11 van de voogdijwet volgt dat:

“§ 1. De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige. (...)”

3.13. Verzoekende partij betwist volgend motief niet: *“Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen teneinde de familie van de minderjarige op te sporen (artikel 479 van de programmawet van 24 december 2002). Tot op heden tonen deze opsporingen niet aan dat betrokkene om bovenvernoemde redenen feiten tot op heden niet bewezen, niet meer terecht kan en opgevangen worden bij zijn familie in Guinee”,* noch het motief dat stelt dat *“Conform artikel 110decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011, dient de voogd of betrokkene stappen te ondernemen om zijn identiteit te bewijzen aan de hand van officiële documenten. Zoals het CGSV ook gesteld heeft in haar beslissing is betrokkene ook nu niet in het bezit van documenten die zijn identiteit, oorsprong, verhaal en reisroute kunnen ondersteunen.”*

De Raad stelt vast dat deze vaststelling steun vindt in het administratief dossier en door de verzoekende partij in concreto niet wordt betwist of weerlegd. Zij meent slechts dat een antwoord op de vraag of de familieleden kunnen opgespoord worden en of er opnieuw contact kan zijn met de familie in Guinee diende te worden afgewacht, doch de Raad ziet niet in welk belang de verzoekende partij bij dit argument heeft, nu zij niet eens aantoonst dergelijke vragen gesteld te hebben.

De Raad stelt daarenboven vast dat dit betoog van verzoeker er in wezen op neerkomt dat de volledige bewijslast inzake de duurzame oplossing voor de minderjarige bij verweerder wordt gelegd – in de zin dat deze de familie van de minderjarige had moeten opsporen en had moeten nagaan of deze familie in de mogelijkheid is te voorzien in een adequate opvang en verzorging van de minderjarige – en dat er aldus aan wordt voorbijgegaan dat het in de eerste plaats nog altijd de verzoeker is die een aanvraag indient om te worden gemachtigd tot een verblijf in België en dat in beginsel de bewijslast op hem rust en hij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken en deze duurzame oplossing in het concrete geval zich noodzakelijk in België situeert. Verzoeker lijkt aldus eveneens voorbij te gaan aan de concrete motieven in de bestreden beslissing dat de aanvraag volledig berust op verklaringen en geen enkel objectief element ter staving daarvan wordt bijgebracht.

3.14. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beslist omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf nu de verzoekende partij overeenkomstig 110sexies van het Vreemdelingenbesluit in gebreke is gebleven om bewijskrachtige documenten voor te leggen die de waarachtigheid van de elementen waarnaar in de aanvraag verwezen wordt, aantoonst. Er wordt dan ook op goede gronden beslist: *“Bovenstaande verklaringen laten niet toe te stellen dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België betreft.”*

3.15. De verzoekende partij uit in fine van haar verzoekschrift tenslotte praktische bezwaren die betrekking hebben op de concrete terugkeer naar haar land van herkomst, meer bepaald het niet kunnen bemachtigen van een paspoort, wat volgens haar noodzakelijk is om naar haar land van herkomst te reizen. De Raad wijst er vooreerst op dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven blijkt uit dit stuk niet dat het voor de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekende partij trekt uit dit stuk conclusies die daarin niet kunnen worden gelezen.

3.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER